

י' פתיב הקא לאמר, וכתוב התם (ירמיה א) לאמר
 הן ישלח איש את אשתו. והא אוקמוה. בגין
 כך פלא אתמר, וכהנא קיימא לאתתקנא כלא
 ברזא דאדם ובהמה.

ובאה חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין
 ובעלמא דאתי, דאינון ידעי אורחי
 דאורייתא, ואזלי בה בארע קשוט, עלייהו
 כתיב (ישעיה לח) י' עליהם יחיו. מאן עליהם.
 אלין ארחי דאורייתא. יחיו: יתקיימון,
 בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי, פתיב זאת תורת העולה, אמר רבי
 חייא, האי קרא אוקימנא ליה בהאי
 גוונא, (זאת תורת, דא כנסת ישראל. העולה: דהיא סלקא, ומתעטר
 לעילא לעילא, לאתקשרא כדמא יאות, עד אתר דאקרי קדש קדשים).

(דבר אחר) זאת תורת, דא כנסת ישראל. העולה:
 דא מחשבה רעה, דאיהי סלקא על רעותא
 דבר נש לאסטאה ליה מארע קשוט, היא
 העולה, היא דסלקא ואסטיאת ליה לבר נש,
 ובעי לאוקדא לה בנורא. בגין דלא יתייהב
 לה דוכתא לאסטאה.

ובגין כך, על מוקדה על המזבח כל הלילה.
 מאן לילה. דא כנסת ישראל. דאיהי
 זאת, בגין דאתי לדפאה לבר נש מההוא
 רעותא. על מוקדה, בגין דנהר דינור איהו
 אתר לאוקדא לכל אינון דלא קיימי
 בקיומיהו, דהא עאלין לון בההוא נורא
 דדליק, ומעברי שולטניהון מעלמא, ובגין
 דלא ישלוט, אצטריה על מוקדה על המזבח
 כל הלילה, ואתכפיא ולא שלטא.

וער דא, פד אתכפיא האי, סלקא כנסת
 ישראל, דאיהי רוח קדשא, דסלקא
 ואתעטרא לעילא, דהא סליקו דילה, פד
 אתכפיא האי חילא אחרא, ואתפרש מנה.

לאמר, וכתוב שם (ירמיה א) לאמר
 הן ישלח איש את אשתו, והרי
 פרושה. משום כך הכל נאמר,
 והכהן עומד לתקן את הכל בסוד
 של אדם ובהמה.

אשרי חלקם של הצדיקים
 בעולם הזה ובעולם הבא, שהם
 יודעים את דרכי התורה והולכים
 בה בדרך אמת, עליהם פתוב
 (ישעיה לא) ה' עליהם יחיו. מי
 עליהם? אלו דרכי התורה. יחיו
 - יתקיימו בעולם הזה ובעולם
 הבא.

בא ראה, פתוב זאת תורת העלה.
 אמר רבי חייא, הפסוק הזה
 בארנוהו בצורה הזו: (זאת תורת - זו
 כנסת ישראל. העלה - שהיא עולה ומתעשרת
 למעלה למעלה להתקשר כראוי, עד המקום
 שנקרא קדש קדשים).

(דבר אחר) זאת תורת - זו כנסת
 ישראל. העלה - זו מחשבה רעה
 שהיא עולה על רצונו של האדם
 להסיט אותו מדרך אמת. היא
 העלה - היא שעולה ומשטינה
 על האדם, וצריך לשרף אותה
 באש כדי לא לתת לה מקום
 להשטין.

ומשום כך, על מוקדה על המזבח
 כל הלילה. מי הלילה? זו כנסת
 ישראל, שהיא זאת, משום שבאה
 לטהר את האדם מאותו רצון. על
 מוקדה, משום שנהר דינור הוא
 מקום לשרף כל אלו שלא
 עומדים בקיומם, שהרי מכניסים
 אותם באותה אש בוערת
 ומעבירים את שלטונם מן
 העולם, וכדי שלא ישלט, צריך
 על מוקדה על המזבח כל הלילה,
 ונכנע ולא שולט.

ורכן, כשהה נכנע, עולה כנסת
 ישראל, שהיא רוח הקדש
 שעולה ומתעשרת למעלה, שהרי
 עליה זה כשנכנע הכח האחר
 הזה ונפרד ממנה, ולכן צריכים

בסוד הקרבן, להפריד את הצד הזה מרוח הקדש, ולתת לו חלק, כדי שרוח הקדש תתעלה למעלה.

רבי אחא פתח ואמר, והאש על המזבח תוקד בו וגו'. והאש על המזבח תוקד בו, למה? וכער עליה הפכה עצים בבקר בבקר, למה? וכהן למה? והרי שנינו שאש בכל מקום היא דין, והפכה בא מצד המזין, ורחוק הוא מן הדין, שהרי אין פה מוזמן לדין לעולמים, וכאן הוא צריך לשרף דין בעולם, שכתוב ובער עליה הפכה?

א"ל כן למדנו, אדם שבא לחטא לפני רבונו, הוא שורף את עצמו בשלהבת היצר הרע, ויצר הרע בא מצד של רוח הטמאה, והרי שורה בו רוח טמאה. ולפעמים נודעים הקרבנות שבאים מהצד הזה, וצריך להקריב על המזבח את מה שדומה לו, ולא מתעלה ולא מתבטלת אותה רוח הטמאה בין מהאדם ובין מאותו הצד שבא ממנו, אלא רק באש של המזבח, שאותה האש מבערת את רוח הטמאה ומיני רעים מן העולם. והכהן מתכונן בזה לתקן אש שתבער מינים רעים מן העולם.

ורבן צריף שלא תכבה לעולמים ולא יחלש הפח והתקף שלה, כדי לשבר הפח הרע האחר מן העולם, ולכן לא תכבה. והפכה יסדר עליה אש בבקר בבקר, בזמן ששולט הצד שלו ומתעורר בעולם כדי לבשם את העולם (ולבסם הדיו), והדינים נכנעים ולא מתעוררים בעולם. ועל זה שנינו, יש אש אוכלת אש. אש שלמעלה אוכלת אש אחרת, אש המזבח אוכלת אש אחרת. ועל זה האש הזו לא תכבה לעולמים, והפכה

ובגין כך בעינן פרזא דקרפנא, לאפרשא להאי סטרא, מרוח קדשא, ולמיהב לה חולקא, בגין דרוח קדשא תסתלק לעילא.

רבי אחא פתח ואמר, והאש על המזבח תוקד בו וגו', והאש על המזבח תוקד בו, ובער עליה הפכה עצים בבקר בבקר, אמאי. וכהנא אמאי. והא תנינן אשא בכל אתר דינא הוא, וכהנא מסטרא דימינא קא אתי, ורחיקא הוא מן דינא, דהא כהנא לא אזדמן בדינא לעלמין, והכא הוא בעי לאוקדא דינא בעלמא, דכתיב ובער עליה הפכה.

א"ל הכי אוליפנא, פר נש דאתי למחטי קמי מאריה, הוא אוקיד גרמיה בשלהוביתא

דיצר הרע. ויצר הרע מסטרא דרוח (דף כ"ז ע"ב) מסאבא קא אתיא, והא שריא ביה רוח מסאבא. ולזמנין אשתמודען קרפני דאתין מהאי סטרא, ובעא לקרבא על מדבחא כדדמי ליה. ולא אשתצי, ולא אתבטל ההוא רוח מסאבא, בין מפר נש, ובין מההוא סטרא דאתי מניה, אלא באשא דמדבחא, דההוא אשא מבערא רוח מסאבא, וזינין בישין מעלמא, וכהנא בדא אתכוון, לתקנא אשא דיבער זינין בישין מעלמא.

ועל דא בעי, דלא ידעכון ליה לעלמין, ולא יתחלש חילא ותוקפא דיליה, לתברא חילא דתוקפא אחרא בישא מעלמא, ועל דא לא תכבה. וכהנא יסדר עליה אשא בבקר בבקר, בזמנא דשלטא סטרא דיליה ואתער בעלמא, בגין לבסמא עלמא (ס"א ולבסמא דינא), ואתפפיין דינין, ולא מתערי בעלמא, ועל דא תנינן, אית אשא אכלא אשא. אשא דלעילא אכלא אשא אחרא, אשא דמדבחא אכלא אשא אחרא, ועל דא, אשא דא לא